

LIS OHTEARS

Lobbanás

ZÚZMARA NOVELLA

Lis Ohtears *Lobbanás*

Lis Ohtears - Lobbanás

©Lis Ohtears 2020

Szerkesztő:

Selymes Rita

Felelős kiadó:

Book Dreams Kiadó

www.bookdreamskiado.hu

Cím: 2230 Gyömrő, Szent Imre u. 58.

Email: info@bookdreamskiado.hu

Tel: +3620/461-0685

ISBN

Minden jog fenntartva!

Lelia elbambulva figyelte a férfit, aki pusztá kézzel olvasztotta meg a fémet. Tudta, hogy ehhez a hőfokhoz nem kevés energiát kellett felhasználnia, de mégsem tűnt kimerültnek tőle. Közben a segéde sem tüsténkedett és egy számára ismeretlen eszközön felélesztette a tüzet. A tárgy úgy festett akár egy fémből készült asztal, de mintha alul egy kerék is párosult volna hozzá, és Lelia úgy látta, a tetejét jól megpakolták szénnel. A lány szeme előtt fellobbantak a különböző színekben táncoló lángok. A pattogva daloló parázs zene volt füleinek. A kovácmester mosolyogva magyarázni kezdett a fiatal segédjének, aki figyelmesen nézte a férfi munkáját. A kovácsolás mindig is tetszett Leilának, de a mesterek soha nem fogadtak volna maguk mellé leány inast. Arról nem is beszélve, hogy mit szólt volna a családja... Ő nemes kisasszonynak született, nem dolgozhatott holmi kohóban. Olykor mégis elgondolkodott rajta, hogy mi lenne, ha mégis... Mi lenne, ha nem másokkal, csupán magával törődne, azzal amire ő vágyik?

Megrázta a fejét. A világ nem így működött. A fivére felé pillantott, aki már egészen eltávolodott. Lelia gyorsan átugrott egy pocsolyát, ügyelve rá, hogy az új cipője ne legyen sáros. Futás közben ruhája aranyszínű hímzésén megcsillant a fény. Úgy gondolta, mindennek megvolt a maga előnye. Ha egyszerűen csak a

köznép tagja lenne, akkor nem vehetne fel szebbnél-szebb holmikat és nem ehetne minden nap finomságokat. Bár az is tény, hogy talán kevésbé korlátoznák, hogy mit tehet és mit nem. Lelia még csak az utóbbi időben kezdte felfedezni, hogy egyre több minden zavarta. Unalmasnak tartotta az etikett órákat és a különböző eseményeket, amiken tökéletesnek kellett mutatkoznia. Tudta, hogy az apja és az anyja a legjobbat várják tőle. Csakúgy, mint a bátyjától, de Lelia olykor úgy érezte, hogy nem szeretne megfelelni az elvárásoknak. Vagyis, nem olyan értelemben, ahogy azt a családja várná.

Hamarosan utolérte a testvérét, aki az egyik barátjával beszélgetett. A lány folyton a fivérén csüngött, aki nagyrészt figyelmen kívül hagyta. Bár Lelia csodálta a fiút, aki kiváló tanuló volt és a mágia mesterségében is kivételesnek bizonyult, de nem alakult ki közöttük túl erős testvéri kötelék.

Istand a *Tanács tagjává* szeretett volna válni, ezért a legjobbat nyújtotta a tanulmányaiban. Csakis a legkiválóbbak felelhettek meg a szigorú kritériumoknak, amelyet a tagok megköveteltek, hiszen ők hozták meg a legfontosabb döntéseket, amik mindkét népre hatással voltak.

– Gyűlölöm ezt az ünnepet – morogta a testvére, de szavait nem a kislánynak szánta, hanem a mellette battyogó másik fiúnak. Istand aznap már harmadszor mondta ezt, ezért Lelia úgy gondolta, hogy valóban ki nem állhatta az összejövételt.

Az ünnepségre a fiatalok voltak hivatalosak. A két nép azért hozta létre az eseményt, hogy az új nemzedék nyitottabb legyen, mint elődeik. Tizenkét éves kortól volt kötelező a részvétel, így Lelia most először mehetett el. Ellenben a bátyja már hetedszer tette tiszteletét és a jövő évi lesz az utolsó alkalom, amikor meg kell jelennie. Húsz éves korig kötelező a részvétel, onnantól kezdve az megy, akinek kedve van, de Lelia úgy tudta, hogy ezzel a jogával a többség nem élt.

A testvére jobbán sétáló Brennon vállat vont. Őt nem zavarta mindez. Hullámos haja világosabb árnyalatú volt, mint a testvéreké, bőre azonban sokkal sötétebb. Istanddal ellentétben, aki mindig makulátlanul festett, ő valamiért azt a hatást keltette, mintha abban a pillanatban kelt volna ki az ágyból. Ruhái általában gyűröttek voltak, mintha az öltözködés egyáltalán nem érdekelné, és haja is gyakran

borzasan meredezett ide-oda. De neki mindez jól állt, bohókás, szeretetreméltó fiú volt és Lelia nagyon kedvelte.

– Miért nem szereted az ünnepséget? - fordult bátyja felé, kíváncsian a kislány. A testvére ráemelte aranszínű szemét és egyik szemöldökét felvonta, mintha csak meglepte volna, hogy a húga megszólította vagy mert olyan butácska, hogy nem tudja a kérdésére a választ.

– Mert ostobaság. A Tűz és Jég népe sosem lesznek barátok, ez csak áttatás. Ők és mi túlzottan különbözünk – magyarázta Istand és bosszúsan összehúzta a szemöldökét. - Generációkat áthidaló ellentéteket nem fog megoldani holmi lakoma és egy kis tánc.

– Én azért élvezem, a Jég Ladyk között sok csinos van – mosolyodott el Brennon.

– És mi értelme, ha szörnyű szerető? Ki akar együtt hálni egy jégcsákánnyal? - kérdezte halkán Istand, hogy húga ne hallja, de a lány annyira hegyezte a fülét, hogy semmi sem kerülhetett el a figyelmét. Brennon jót nevetett a megjegyzésen, aztán játékosan felhúzogatta a szemöldökét.

– Hát majd én felmelengetem őket – mondta, mire Istand arcát elcsúfította egy fintor. A gyerek enyhén oldalra billentette a fejét és próbálta értelmezni a hallottakat. Lelia nem értette, hogy mi ez a nagy felhajtás a szerelem körül. Az anyja egyszer azt mondta, hogy a Tűz népének érzései olyanok, akár a fellobbanó lángok melyek perzselően égnek, és ha valakit elragadnak, akkor azt felemésztik. Ő még csak hasonlót sem érzett soha. Neki egyik fiú sem tetszett, mindegyik bugyután viselkedett. Folyton-folyvást nagyoztak és ostobaságokat beszéltek. Hengegtek az erejükkel és mindenféle csínytevéssel keserítették meg az életét. Az idősebbek között akadt, akik felkeltették az érdeklődését, de ők észre se vették.

– Végtére is ez még mindig jobb, mintha emberrel kezdenél – szólalt meg újra Istand mogorván előremeredve.

– Mi a baj az emberekkel? - kérdezte Lelia. Soha nem találkozott még eggyel sem, de azt tudta, hogy egyik nép sem tartotta túl nagyra őket. *Talán azért, mert olyan esendők?* Velük ellentétben sokkal könnyebben megsérültek, arról nem is beszélve, hogy kevesebb ideig éltek. Nem értettek a mágiához sem, pedig Lelia el sem tudta volna képzelni az életét nélküle. Egyik fiú sem

felelt és a lány azt gondolta, hogy talán nem is hallották őt, de a fiatal Tűz Lady inkább nem ismételte meg a kérdését.

Hamarosan elérték a főteret, ahol már rengetegen várakoztak. Lelia előtt annyi ember sokasodott, hogy eltakarták szeme előtt a várost körülölelő obszidián falat is, mely igazi monstrum volt. Több éven át építették és rengeteg anyagot használtak fel hozzá. Robusztus alakja az egész területet körülölelte. A régi időkben emelték, amikor a két nép hadban állt egymással, ám azóta se bontották le. Talán amolyan emlékeztetőül szánták. Mindenesetre a kislány gyönyörűnek találta és többször is azon kapta magát, hogy rajta felejtí a tekintetét. Nem mindennapi látvány, ahogy a lemenő nap sugarai megcsillannak az anyagon és ha megfelelő szögből érkezik a fény, akkor ezernyi szikrát bont. Lelia kíváncsi lett volna, hogy mást is annyira elragad-e a látvány vagy csupán ő veszik el az apró részletekben. Nem is értette, hogy egy ilyen szépséges építménynek miért éppen egy olyan szörnyű esemény miatt kellett megépülnie, mint a háború. Lelia már sokat tanult a több évszázadig húzódó véres csatákról és számára elképzelhetetlennek tűnt, hogy ekkora volt az ellenségeskedés.

A legrosszabb pedig az volt az egészben, hogy az igazi okokat maga a két nép sem tudta már, de voltak legendák és dajkamesék, amik erről szóltak. A kislány kedvence egy igazán drámai történet volt, amely egy összetört szív meséjét mondja el. A legenda szerint akkoriban még nem létezett a Tanács, királyok és királynők uralkodtak és a két nép uralkodói megegyeztek, hogy a gyermekeik egybekelnek. A két fiatal nem ellenkezett, ugyanis együtt nevelkedtek és szerették egymást, csak hogy az esküvő előtt a lány megismerkedett valakivel. Rájött, hogy amit addig érzett az semmi volt a valódi szerelemhez képest és elszökött kedvesével. A vőlegény szíve beleszakadt a fájdalomba és hamarosan ágyynak esett, majd életét vesztette. A fiú családja nem bírta feldolgozni szeretett gyermekük elvesztését és bosszút esküdtek, de mindez csak további megtorlásokat vont maga után.

Lelia annyira elbambult, hogy nekiütközött egy idős férfinak, aki nem tetszése jeléül morgott valamit a bajsza alatt. A gyerek illedelmesen bocsánatot kért és megkerülte a másikat, hogy folytassa az útját.

A találkozót minden évben egy semleges helyen tartották, ugyanis egyik nép sem szívesen engedett be a saját birodalmába maréknyinál többet. A helyszínekre mindig mágia segítségével utaztak el és Lelia tudta, hogy mi fog következni. Bár még soha nem vett részt az ünnepen, többször is megnézte már, hogy a népe hogyan hagyta el a főteret. Az első sorban néhány erősebb Tűz Lady és Lord sorakozott, akik együttes erővel egy akkora portált hoztak létre, amelyen mindenki biztonságosan átkelhetett. A lány még soha nem használt portált, de a testvére szerint semmi különös nem volt benne. *Hamarosan a saját bőrömön fogom megtapasztalni* – gondolta, amikor már csak pár ember választotta el őket a megnyitott kaputól.

Amikor ő következett ijedten megtorpant. Az egyik mögötte lévő alak bosszús motyogást követően kikerülte. Lelia reménykedett benne, hogy a bátyja megvárja, de észre se vette a másik félelmét és Brenonnal együtt azonnal átléptek. A lány gyomra görcsbe rándult a tudatól, hogy egyedül kell átlépnie a másik oldalra. Egyik kezét felemelte és idegesen az ujjára harapott. A portál úgy festett, mintha a magasba törő tűznyelvek táncot lejtettek volna, és az arany megannyi árnyalatában pompázott. Tudta, hogy nem okozhatnak benne kárt, még akkor sem, ha valódi lángok, mégis rettegett. Az egyik portált nyitó nő biztatón rámosolygott, amit szeretett volna viszonzni, de csupán grimaszra futotta. Szeretett volna bátornak tűnni, habár érezte, hogy még a lába is megremegett.

Mély lélegzetet vett, aztán lehunyta a szemét és átlépett. Amint megérkezett a másik oldalra, elfogta a szédülés és a hányinger. Megrázta a fejét és nagyokat pislogott, hogy kitisztuljon a látása. Ahogy összeszedte magát, tekintetével a bátyját kereste. Azt gondolta, hogy az ünnepséget valamiféle épületben fogják tartani, de legnagyobb meglepetésére a szabadban találta magát. Felpillantva gomolygó szürke felhőket és sötét eget látott, ha oldalra nézett, akkor fenyőfák sokasága vette körül. A bátyja soha nem mesélt neki semmit erről a napról, még akkor sem, ha kérdezte. Hamar elhessegette, mondván nincs kedve ostobaságokról beszélgetni. Néhány apróságot leszámítva szinte semmit sem tudott arról, hogy miképpen zajlik a nagy nap.

Ahogy jobban körbenézett, rájött, hogy milyen sokan vannak és valószínűleg hatalmas épületre lett volna szükség mindenki befogadására. Egyetlen idősebbet sem látott, de ezen nem is csodálkozott túlzottan. A két nép tagjai kis csoportokba tömörültek ugyan, de nem nagyon lehetett olyasmit látni, hogy Jég és Tűz emberek beszélgettek vagy netalántán táncoltak egymással, pedig halk zene is szólt. Lelia megigazította hosszú haját, eligazgatta a szép fonatokat, majd ellenőrizte a ruháját is, hogy minden olyan kifogástalan-e, ahogy azt az anyja elvárná. Miután megfelelőnek talált mindent, elindult, hogy előkerítse a bátyját és Brennont. Az egyik Jég ember aki mellett elsétált, úgy húzódott el tőle, mintha valamiféle betegséget terjesztene. A lány bosszúsan elfintorodott és megszaporoázta a lépteit.

Egy ideje már tanácstalanul kóválygott a tömegben, amikor oldalra pillantott és meglepetten tapasztalta, hogy néhányan a két népből egy csoportba tömörülve hallgattak valamit. Lelia kíváncsiságtól hajtva közelebb ment és ekkor vette észre, hogy egy korabeli gyereket állnak körbe. Egy Jég népéhez tartozó fiú volt.

Megnyerő volt a mosolya és olyasfajta beleéléssel mesélt a felnőtteknek és a többi gyerekeknek, mintha csupán egy történetet adna elő. Lelia meglepetten tátotta el a száját. Ő még a bátyját se nagyon tudta rávenni, hogy figyeljen rá, ez a fiú pedig mindenkit levesz a lábáról. *Mégis ki lehet?*

Miután befejezte a mondandóját, Lelia még nagyobb döbbenetére mindenki megtapsolta és éljenzett. A tömeg kezdett oszladozni és hirtelen már csak a lány ácsorgott egyedül az ismeretlennel szemközt, aki rámosolygott.

– Szia! - Köszönt neki azonnal. - Grando vagyok – mutatkozott be.

Lelia némán meredt rá, úgy érezte, hogy ledermedt. Nem számított rá, hogy valaki majd megszólítja. A fiatal Jég Lord enyhén oldalra döntötte a fejét és felvonta egyik szemöldökét. Jégkék szeme barátságos volt, semmi veszélyre utaló jelet nem rejtett. Bár az arca még egészen kisfiús volt, látni lehetett, hogy egy napon jóképű férfivá fog érni.

– Nem tudsz beszélni? - tett fel egy újabb kérdést.

A lány arca azonnal elvörösödött és dacosan keresztbe fonta a karjait mellkasa előtt.

– Tudok beszélni – felelte.

– Akkor csak velem nem akarsz? - kérdezte vidáman, mintha mindez mulattatná. A Tűz Lady vágott egy fintort. *Mit esznek ezen a gyereken?* - gondolta bosszúsan. *Kellemetlen alak.*

Lelia ijedtében nagyot ugrott, amikor a semmiből egy másik fiú jelent meg és Grandora vetette magát, aki elterült a földön. A két fiú nevetve birkózott egy ideig. Lelia bután érezte magát, hogy még ekkorra sem ment el, csak ott ácsorgott és figyelte őket. Ám valahogy a látvány megbabonázta. A két fiú nem úgy festett, mintha érzelemmentesek lennének, ahogy azt a jég népéről tanulta. Talán még nála is elevenebbnek tűntek és ez tetszett neki. Végül abbahagyták és Grandó valamit suttogott a másiknak, aki ekkor Leliara pillantott. Halványkék írisze vidámságtól csillogott és volt benne valami megmagyarázhatatlan, amitől a lányban bennakadt a lélegzet.

Számára minden Jég ember egyformának tűnt, de ez a fiú... Ő más volt.

A gyerek féloldalas mosolyt küldött felé, mire a szíve hatalmasat dobbant és ezt nem tudta mire vélni. Legnagyobb döbbenetére a távolban, zsebre dugott kézzel az előtte ücsörgő fiú kiköpött mása sétált feléjük. *Ikrek lennének?*

Időközben a két gyerek felkelt a földről és harmadik társuk is odaért, aki pökhendin felhúzta az állát és úgy pillantott a lányra, mintha pizok lenne a cipőjén. Ugyanúgy nézett ki, mint a másik, akinek még nem tudta a nevét, de őt látva mégsem vert hevesebben a szíve, mi több, borzongás járta át.

– Mit is mondtál, hogy hívnak? - kérdezte barátságosan Grandó. *Nem mondtam* – gondolta a lány, de inkább nem tette szóvá.

– Lelia – válaszolta halkán.

– Lelia, ők a barátaim – mutatott a két fiúra. - Alsius és Algus.

Alsius mosolyogva intésre emelte a kezét, míg Algus gúnyosan felhorkantott.

– Az túlzás, hogy barátok. Inkább a szüleink barátsága miatt ránk kényszerült ez a szerep – morogta bosszúsan és belerúgott egy kavicsba. Alsius az oldalába könyökölt.

Lelia bárhogya is figyelte őket, semmiféle különbséget nem vett észre. Ha a ruhájuk egyforma lenne, akkor mindenki könnyedén összekeverhette volna őket. Pedig az ikrek között is voltak apró eltérések és ő az ilyesmiben mindig is jó volt. Az anyja nővérének a gyermekei is ikrek voltak és könnyedén megkülönböztette őket. Mérhétetlenül zavarta a dolog.

– Nem vagy valami beszédes, ugye? - kérdezte Grando, mire Alsius és Albus is nevettek. Lelia sértődötten leszegte a tekintetét. *Ezek gúnyolódnak vele...*

– Arra még nem gondoltál, hogy csak veled nincs kedvem beszélgetni? - kérdezte, de nem azt a hatást érte el vele, mint gondolta. Azt hitte, hogy a három Jég Lord majd bosszankodva otthagyja, ám az Alsius nevezetű fiú előrébb lépett és magabiztosan vigyorogva megszólalt.

– Akkor velem van kedved beszélgetni?

A lány hirtelen megszólalni sem tudott, érezte, hogy újra elvörösödik. De az is lehetséges, hogy még az előző pirosság sem tűnt el az arcáról. Összevonta a szemöldökét, majd egyetlen szó nélkül hátat fordított a három fiúnak és elszaladt.

Alsius meglepetten nézett a fiatal Tűz Lady után, majdnem a szája is tátva maradt.

– Kedves lány – jegyezte meg Grando és az ő szájából mindez nem hangzott gúnyosnak vagy sértőnek, hanem komolyan is gondolta. - Bár kissé félénk – tette hozzá.

Albus nagyot sóhajtott.

– Szerinted mindenki kedves – mondta.

– Szerinted meg senki sem – vágott vissza Grando vidáman.

Alsius hirtelen ötlettől vezérelve a lány után indult, habár nem tudta, hogy mit fog neki mondani, ha utoléri. Két barátja utána kiáltott, de nem foglalkozott velük. Mielőtt eljöttek volna az ünnepségre, eszébe se jutott, hogy valaha egy Tűz Lady nyomába fog eredni. Nyitott volt arra, hogy esetleg új barátságokat kössön, hiszen Grando lelkesedése ragályos, de azért azt mégse hitte volna, hogy valakit üldözőbe vesz.

Kikerült egy kisebb csoportot, aztán egy nőt, akinek majdnem nekiszaladt. Emiatt a malőr miatt szem elől tévesztette a lányt. Bizonytalanul előre lépett párat és úgy nézett körbe.

– Te követsz engem? - hallatszott a morcos hang a háta mögül. Alsius az ajkába harapott, majd zavartan megvakarta a tarkóját. Megfordult, hogy szembe legyenek egymással és látta, hogy a lány szeme szinte szikrákat szór.

– Nem mondanám, hogy követtelek – kezdte félénken és meghúzta a ruháján lévő övet, hogy elrejtse zavarát. - Inkább azt, hogy történetesen éppen abba az irányba futottam, amerre te is.

– Áh, és történetesen sokszor futsz abba az irányba, amerre a lányok szoktak? - érdeklődött a Tűz Lady egyik szemöldökét felvonva.

– Eddig még nem, de általában nem szoktak elfutni sem előlem – vont vállat és elmosolyodott. - Miért menekültél el? Leliának hívnak, ugye?

A lány a füle mögé tűrte egyik hajtincsét és aprót bólintott, majd a földre pillantott.

– Nem tudom – vallotta be. – Még soha nem beszéltem Jég emberekkel.

– Ilyen szörnyűek lennének? Talán megijesztettünk? – kérdezte Alsius. A lány újra felemelte a tekintetét és egyenesen a fiú szemébe nézett. A fiatal Jég Lord rögtön tudta, hogy soha nem hozhatott volna jobb döntést annál, hogy a lány nyomába eredt.

– Egyáltalán nem – mondta Lelia és lágyan elmosolyodott. Alsius nagyot nyelt, majd megnyalta az alsó ajkát. Össze kellett szednie minden bátorságát, pedig nem volt gyáva.

– Szeretnél velem táncolni?

A Tűz Lady szeme meglepetésében elkerekedett, aztán elnevette magát. Alsius érezte, ahogy hófehér bőre kivörösödik.

– Táncolni? - kérdezte a lány még mindig nevetve. A fiú kissé sértetten vállat vont.

– Miért ne? - puhatolózott és kezdte kissé kellemetlenül érezni magát, aztán kissé gúnyosan elmosolyodott. - Vagy tán' nem tudsz? Ezúttal Lelián látszódott a sértettség. Összehúzta a szemöldökét és az ajkával enyhén csücsörített. Alsius rettentően mulatságosnak találta és rögtön elhatározta, hogy többször kell bosszantania, hogy láthassa ezt az arcot.

– Természetesen tudok – morogta.

– Akkor bizonyítsd – nyújtotta felé a kezét a fiú és magabiztosan elmosolyodott. A lány sokáig nézegette a tenyerét, mintha szeretett volna kiolvasni belőle valamit, majd nagyot sóhajtott és belecsúsztatta a kezét a másikéba.

– Ügyelj rá, hogy ne lépj a lábamra! - suttogta, miközben a táncra kijelölt hely felé tartottak, amely üres volt. Útközben többen is megbámulták őket és összesúgtak a hátuk mögött, de Alsíust nem zavarta. Megálltak egymással szemben, körülöttük kisebb tömeg gyűlt össze. A fiú látta, ahogy Lelia tekintete egy pillanatra a körülöttük állókra villan. Alsíus is oldalra pillantott és meglátta Grandot. Tekintete találkozott a barátjával, aki úgy vigyorgott akár egy bolond.

– Na, mi lesz, akkor táncolunk? - kérdezte a Tűz Lady és a hangja kissé megremegett. Alsíus gyengéden felemelte az összekulcsolódott ujjait, majd szabad kezét a lány derekára csúsztatta és kicsit közelebb vonta magához. Lassan a zene ütemére kezdtek mozogni, aztán legnagyobb meglepetésükre csatlakoztak hozzájuk. Grandó és egy nála valamivel idősebb Tűz Lady pörgött el mellettük és a fiú feltűnően nagyot kacsintott rájuk, mire Alsíus a szemét forgatta.

– A barátod egy kissé furcsa – motyogta Lelia a párocska után fordulva.

– Inkább csak nagyon vidám természetű és lelkes.

– Te is ilyen vagy? - érdeklődött a lány. Alsíus elgondolkodott azon, hogy milyen is ő valójában. Annyiszor kellett már meghajolnia mások akarta előtt, hogy néha el is felejtette, hogy van saját véleménye is. Persze mindig azt mondogatták neki, hogy hálásnak kell lennie, hogy egyáltalán élhet. De milyen élet az olyan, ahol mindig attól kell rettegnie, hogyha rosszat szól, ellene fordulnak?

– Nem igazán – rázta meg a fejét egy szomorkás mosoly kíséretében.

– Én sem – tette hozzá hosszas hallgatás után a lány. Kicsit erősebben szorította meg a másik kezét. – De szeretnék legalább egy kicsit olyan lenni, mint ő – mondta valamivel vidámabban. A két fiatal ezek után csendben táncolt tovább, ám ahogy egyre több páros jelent meg mellettük, cinkosan összenézve elnevették magukat.

Istand dühösen zárta ökölbe ujjait. Mély lélegzetet vett, hogy lecsillapítsa magát. Legszívesebben kirángatta volna a húgát annak a Jég fiúnak a karjai közül. Látva a lány nevetését, kedve támadt volna rákiabálni, hogy észhez térítse, kinek a társaságában van. Hát nem figyelmeztette elégszer a lányt, hogy ne kezdjen a másik néppel? Nem véste eléggé az eszébe, hogy ne legyen ilyen naiv? Gondolatmenetéből egy apró termetű Jég Lady zökkenetett ki, aki hirtelen megállt előtte. Csupán pár évvel tűnt fiatalabbnak nála.

– Táncolnál velem? - kérdezte félénken, mire Istand elfintorodott.

– Kizárt! - vágta rá, mire a lány amúgy is hófehér bőre még a természetes árnyalatánál is sápadtabbá vált. Szemébe könnyek szöktek és ajka is remegni kezdett. Bizonyára minden bátorságát össze kellett szednie, hogy fel merje kérni, és egy ilyen durva visszautasítás fáj számára. Csakhogy a fiút nem tudta meghatni.

– Én szívesen táncolok veled – vágott közbe Brennon vidáman, mire a lány hálásan elmosolyodott. – Mégis mi bajod van? - suttogta oda neki mielőtt teljesen eltávolodott volna a táncpartnerével.

Neki mi baja? A kérdés inkább az, hogy a többieknek mi bajuk? Mégis mitől más ez az év, mint a többi?

Az ajkába harapott, de annyira, hogy még a vére is kiserkent. Undorodott az egésztől és elhatározta, hogy majd ő tesz róla, hogy minden a helyére kerüljön. Ha végre a tanács tagja lesz, akkor nagyobb hatalommal fog bírni. Addig is biztos, hogy lesz néhány szava a húgához.